

Boktips: Alessandra Di Pisa "Tomhetens triumf"

Vid Vårutställningen på Konstfack i maj visade Alessandra Di Pisa en video, där hon låtit sig intervjuas om sitt unga konstnärskap. Efter en stund i konstnärens sällskap började man ana ugglor i mossen. Var inte Di Pisas beskrivning av sig själv ganska stereotypa, och ekade inte de märkligt bekant? Och visst var det så: "intervjun" var hopklippt av texter som hon hämtat från autentiska intervjuer med Carnegie Art Award-pristagare. Bara konstnärens namn hade bytts ut. Under sommaren har Di Pisa vidareutvecklat projektet "Tomhetens triumf". Efter värmeböljan ställde hon ut på Kulturhusets galleri K1, givetvis med ett tomt utställningsrum som via

affischer hänvisade till en kommande bok. Som bok är "Tomhetens triumf" en bitvis skrämmande upplevelse, åtminstone för en konstskribent som vid mer än ett tillfälle använt (och återanvänt) de formuleringar Di Pisa hittat. Även denna gång har hon klippt ihop en text om sitt eget konstnärskap med hjälp av andras katalogtexter. Resultatet manar till eftertanke. De konstkritiska plattityderna staplas himmelshögt, men någonstans i mitten av ordströmmen finns ändå ett element av identifikation. Genom andras texter förmår hon faktiskt säga något väsentligt även om sitt eget sätt att arbeta, definitivt på en mer avancerad nivå än vad eleverna lär sig på Konstfacks överlevnadskurs för aspirerande unga konstnärer. Visserligen kan det inte hjälpas att jag saknar de djävulskt satiriska sekvenserna i Di Pisas självbiografiska videointervjuer när hon nu valt att angripa ämnet i bokform. Men viss berättar "Tomhetens triumf" något på en och samma gång viktigt och olustigt tankeväckande om dagens konstscen.